

Rumi Enikő
MISS LIBERTY SZABADSÁGRA MENT

Nosztalgia leszel,
vagy háztartásbeli, csinibaba?
Egyenletesen
egyik lábadról a másikra,
állsz, de vajon
melyik oldalról, hova?

Néhány négyzetméteren,
mit mondjak,
sok lehetőség nincsen.
Szólj majd, ha jönnél!
Nem mondom, hogy haza, ne is álmodj róla,
hogyan annak tekintsem.

Sem arról, hogy könnyet csal
a szemembe, ha felidézlek,
vagy ha nem jössz. Jelenléted
ideiglenes volt, és mindig az marad.
A bezártság margóján
bájosan kenődik szét, ha volt értelmed.

ELIXÍR

Akárhány újrakezdés volt,
mindig tudtam, hogy az elsőt
nem teszi zárójelbe semmi.
Zárójel nem volt, az elsőt
nem lehet újrakezdeni.
Sőt, azt hittem, idézőjelbe
kerül majd az érzés, hogy ez az élet,

vagy
hogyan az egész bármi jelentőséggel bír.

Pedig a zárójelentésbe nem került semmi
más, csak hogy az elsőt
megúsztam... mi jöhet ez után?

Újrakezdés. Eső után
köpönyeg, hogy lesz ez még így se,
az élet megy tovább...

AHMATOVA UTÁN SZABADON

Mint egy üres akvárium,
úgy tapad rám a csend
ebben a szobában, ebben az életben,
ahol többet voltam nélküled, mint veled.

Nem szégyellem, hogy
„arcomról a mosoly ledermed.
Ajkam a téli szélbe mártom.”¹
Nincs már mit mondanom.

Neked, másnak, vagy magamnak.

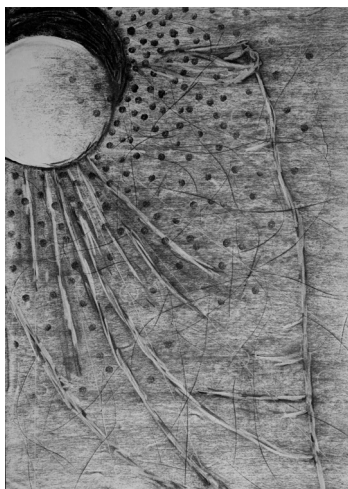
Csak azt nyugtázom,
hogy valaki, akire sírni is jobb,
utánam, az özönvíz
után is megmarad.

1 Ana Ahmatova. Ford. Rab Zsuzsa. Budapest, 1999, Európa Könyvkiadó.

EURÜDIKÉ

Ha úgy mennék a magányba,
ahogy a sírásból a táncba,
a reményből a gyászba,
mintha nem fájna,
mert a hiányba
bele lehetne fojtani mindent,
ami hiába –
te akkor is visszanéznél.

Lehet, nem is rám,
hanem a világra,
ahogy a sötétség testemet
magába zárja.
Késő.
Nem bánom.
A csenddel nem szállhatok vitába.

*Köpeny (Giotto után), No 505., 2016
(70 x 50 cm, szén, préselt szén, papír)*